

Tineretea

Capitolul 1 Burzee

Ați auzit de marea Pădure Burzee? Bona obișnuia să mi-o slăvească pe vremea când eram copil. Cânta despre buturugi de copac uriașe, stând aproape unele de altele, cu rădăcinile împletindu-se sub pământ și cu ramurile deasupra; despre învelișul lor aspru de scoarță și despre crengile lor ciudate, noduroase; despre frunzișul lor bogat care străjuia întreaga pădure, în afara locurilor în care razele soarelui găseau un făgaș pe care să atingă pământul în mici unghere și să arunce umbre nefirești și stranii asupra mușchilor, lichenilor și mormanelor de frunze uscate.

Pădurea Burzee este semeață și splendidă și teribilă pentru cei ce se furișează la umbra ei. Intrând din pajistile scăldate de soare în labirinturile ei, pare la început întunecată, apoi încântătoare și după aceea plină cu desfătări nesfârșite.

Vreme de sute de ani, ea a înflorit în toată splendoarea sa, liniștea adăpostului său fiind tulburată numai de ciripitul harnicelor veverițe, de mârâitul fiarelor sălbatice și de cântecul păsărilor.

Cu toate acestea, Burzee are locuitorii ei. Natura a populat-o de la început cu zâne, Knooki, Ryli și nimfe. Câtă vreme există Pădurea, ea va fi cămin, adăpost și loc de joacă pentru aceste minunate creaturi nemuritoare, care se desfată din plin în adâncurile ei.

Civilizația nu a ajuns niciodată până acum la Pădurea Burzee. Mă întreb dacă se va întâmpla vreodată.

Youth

Chapter 1 Burzee

Have you heard of the great Forest of Burzee? Nurse used to sing of it when I was a child. She sang of the big tree-trunks, standing close together, with their roots intertwining below the earth and their branches intertwining above it; of their rough coating of bark and queer, gnarled limbs; of the bushy foliage that roofed the entire forest, save where the sunbeams found a path through which to touch the ground in little spots and to cast weird and curious shadows over the mosses, the lichens and the drifts of dried leaves.

The Forest of Burzee is mighty and grand and awesome to those who steal beneath its shade. Coming from the sunlit windows into its mazes it seems at first gloomy, then pleasant, and afterward filled with never-ending delights.

For hundreds of years it has flourished in all its magnificence, the silence of its inclosure unbroken save by the chirp of busy chipmunks, the growl of wild beasts and the songs of birds.

Yet Burzee has its inhabitants – for all this. Nature peopled it in the beginning with Fairies, Knooks, Ryls and Nymphs. As long as the Forest stands it will be a home, a refuge and a playground to these sweet immortals, who revel undisturbed in its depths.

Civilization has never yet reached Burzee. Will it ever, I wonder?

Capitolul 2 Copilul pădurii

Odată, atât de demult încât străbunicii noștri abia dacă au auzit pomenindu-se despre asta, în mijlocul marii Păduri Burzee trăia o nimfă a pădurii, pe nume Necile. Era rudă apropiată cu puternica regină Zurline, iar casa ei se afla la umbra unui stejar falnic. În fiecare an, în Ziua Bobocilor, când copacii își scoteau la iveală mugurii proaspeți, Necile ținea potirul de aur al lui Ak la buzele reginei, care bea din el pentru bunăstarea pădurii. Puteți vedea, așadar, că era o nimfă cu oarecare trecere, ba, mai mult, se zice că era prețuită în chip deosebit pentru frumusețea și grația ei.

Ea nu putea spune când fusese zămislită; regina Zurline nu putea spune nici ea; marele Ak însuși nu putea spune. Se întâmplase cu multă vreme în urmă, pe când lumea era nouă și era nevoie de nimfe pentru a păzi pădurile și pentru a se îngriji de nevoile copacilor tineri. Apoi, într-o zi neștiută, Necile a venit pe lume; strălucitoare, fermecătoare, fragedă și zveltă ca un copac tânăr, ea a fost zămislită pentru a sta de strajă.

Părul ei avea culoarea care conturează ghimpele castanei; ochii ei erau azurii în lumina soarelui și purpurii în umbră; obrajii ei se îmbujorau cu trandafiriul diafan care țivește norii la apus; buzele ei erau roșu-aprins, țuguiate și suave. Veșmintele îi erau de culoarea verde a frunzișului de stejar; toate nimfele pădurii se îmbracă în această culoare și nu cunosc nicio alta mai potrivită. Picioarele ei drăgălașe erau înveșmântate în sandale, în vreme ce capul nu îi era acoperit cu altceva decât cu coștele-i de mătase.

Chapter 2

The Child of the Forest

Once, so long ago our great-grandfathers could scarcely have heard it mentioned, there lived within the great Forest of Burzee a wood-nymph named Necile. She was closely related to the mighty Queen Zurline, and her home was beneath the shade of a widespreading oak. Once every year, on Budding Day, when the trees put forth their new buds, Necile held the Golden Chalice of Ak to the lips of the Queen, who drank therefrom to the prosperity of the Forest. So you see she was a nymph of some importance, and, moreover, it is said she was highly regarded because of her beauty and grace.

When she was created she could not have told; Queen Zurline could not have told; the great Ak himself could not have told. It was long ago when the world was new and nymphs were needed to guard the forests and to minister to the wants of the young trees. Then, on some day not remembered, Necile sprang into being; radiant, lovely, straight and slim as the sapling she was created to guard.

Her hair was the color that lines a chestnut-bur; her eyes were blue in the sunlight and purple in the shade; her cheeks bloomed with the faint pink that edges the clouds at sunset; her lips were full red, pouting and sweet. For costume she adopted oak-leaf green; all the wood-nymphs dress in that color and know no other so desirable. Her dainty feet were sandal-clad, while her head remained bare of covering other than her silken tresses.

Îndatoririle ce îi reveneau lui Necile erau puține la număr și simple. Împiedica buruienile dăunătoare să crească sub copacii ei și să vlăguiască pământul de hrana ce stătea în sarcina ei. Alunga Gadgolii, care se delectau cu plăcerea răutăcioasă de a zbura către trunchiurile copacilor și de a le răni, după care aceștia cădeau la pământ și mureau din cauza atingerii otrăvitoare. În anotimpurile secetoase, aducea apă de la pârâu și din mlaștină și umezea rădăcinile celor aflați în grija ei.

Așa era la începuturi. Acum buruienile se deprinseseră să ocolească pădurile în care sălășluiau nimfele; dezgustătorii Gadgoli nu mai îndrăzneau să se apropie; copacii îmbătrâniseră și erau puternici și puteau îndura seceta mai bine decât în vremea când erau lăstari proaspeți. Așa încât îndatoririle lui Necile se împuținaseră, iar timpul trecea anevoios, în vreme ce scurgerea anilor devenea mai istovitoare și mai săracă în evenimente decât era pe placul spiritului voios al nimfelor.

E adevărat că locuitorilor Pădurii nu le lipsea distracția. De fiecare dată când era lună plină, dansau în Cercul Regal al Reginei. Mai erau și Sărbătoarea Alunelor, Jubileul Culorilor Toamnei, ceremonia solemnă a Pierderii Frunzelor și banchetul Zilei Bobocilor. Dar aceste timpuri de desfătare erau îndepărtate și separate între ele de multe ore de plictiseală.

Surorile lui Necile nu gândeau că o nimfă a pădurii poate ajunge să fie nemulțumită. Se ajunsese aici numai după ani întregi de gânduri negre. Dar o dată ce ea înțelese că viața era plictisitoare, încetă să mai arate răbdare față de starea ei și tânji să facă ceva cu adevărat important și să-și petreacă zilele în feluri până atunci nevisate de nimfele pădurii. Legea Pădurii era singura care o împiedica să plece în căutarea aventurii.